

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, ve věci nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 11. 2013, č. j. 57 A 59/2013 – 62, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **ne** přiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaná jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, jímž jí byla uložena povinnost vydat rozhodnutí o odvolání žalobce podaném dne 9. 11. 2012 proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Plzeň (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 31. 10. 2012, č. j. OAM-41821-74/DP-2011, vedené pod sp. zn. MV-138303/SO-2012, ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

V kasační stížnosti stěžovatelka navrhl, aby zdejší soud přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a to s ohledem na závažnost a bezprecedentnost posuzovaného případu a dále s ohledem na možný nežádoucí následek, který je procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný (dichotomie rozhodnutí). Stěžovatelka dále uvedla, že nemůže přesvědčivě vystupovat v roli arbitra ve správním řízení, pokud sama v postavení účastníka řízení ve správním soudnictví nastoluje otázku nutnou pro správné rozhodnutí ve správním řízení.

Stěžovatelka uvedla, že rozhodnutím prvostupňového orgánu bylo rozhodnuto o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce, neboť vyhodnocením stanoviska Policie ČR ze dne 1. 3. 2012, č. j. V2-V/2012-UOOZ/OSAI, pořízeného podle zákona č. 412/2005 Sb., v režimu utajení „vyhrazené“, bylo zjištěno, že účastník řízení přestal splňovat jednu z podmínek pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Rozhodnutím stěžovatelky ze dne 6. 3. 2013, č. j. NV-13803-5/SO/sen-2012 bylo v odvolacím řízení toto rozhodnutí potvrzeno. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2013, č. j. 57 A 29/2013 – 202, bylo toto rozhodnutí k žalobě žalobce zrušeno a věc byla vrácena stěžovatelce k dalšímu řízení. Tento rozsudek napadla stěžovatelka kasační stížností,

kteří nebyl přiznán odkladný účinek (řízení vedeno pod sp. zn. 4 As 108/2013, pozn. NSS). Dne 28. 8. 2013 stěžovatelka usnesením č. j. MV – 138303-22/SO-2012 přerušila řízení o odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu a to do pravomocného rozhodnutí o uvedené kasační stížnosti. Odvolání proti tomuto usnesení bylo rozhodnutím ministra vnitra č. j. MV-138303-26/SO-2012 ze dne 16. 9. 2013 zamítnuto a předmětné usnesení bylo potvrzeno s tím, že by v případě zrušení rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2013 nastala nežádoucí dichotomie rozhodnutí, a proto je vhodné, aby řízení zůstalo přerušeno až do rozhodnutí o této kasační stížnosti. Pobytový status účastníka řízení tímto rozhodnutím není nikterak dotčen. Stěžovatelka tak má za to, že orgánům státní správy, které se na posuzovaném případě podílely, hrozí nepoměrně větší újma ve srovnání s absencí jakékoliv újmy účastníka řízení.

Žalobce ve vyjádření k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že nejsou splněny zákonné podmínky pro jeho přiznání ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Upozornil na skutečnost, že stěžovatel je správní orgán, který je ve vztahu k němu ve vrchnostenském postavení a jen stěží tak lze za újmu stěžovatele považovat skutečnost, že bude postupovat v souladu s pravomocným rozsudkem krajského soudu. Argumentaci stěžovatele, že žalobce může na území České republiky setrvat i v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti označil žalobce za lichou a nepřijatelnou, neboť právě proto, že žalobce může na území České republiky setrvat, ztrácí postup stěžovatele v intencích závěrů rozsudku krajského soudu na významu. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žádnému správnímu orgánu nevznikne újma v souvislosti s výkonem kasační stížnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Uzavřel, že stěžovatel neprokázal existenci důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zamítl návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012 je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle závěrů vyjádřených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS: „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ke jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.*“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku. Jakkoliv se usnesení rozšířeného senátu opíralo o předchozí právní úpravu, je v přiměřeném rozsahu i nadále použitelné.

Nejvyšší správní soud stejně jako např. v usnesení č. j. 6 Ads 87/2009 – 49, ze dne 15. 7. 2009 upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost

pokračování

jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimize k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí soudů. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

V posuzované věci stěžovatelka žádá o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, neboť se snaží docílit toho, aby až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2013, č. j. 57 A 29/2013 – 202, nebyla povinna vydat rozhodnutí ve věci, které by v případě jejího úspěchu v řízení o této kasační stížnosti způsobilo nežádoucí stav existence dvou rozhodnutí v téže věci. Nejvyšší správní soud z vlastní činnosti zjistil, že o uvedené kasační stížnosti bylo již rozhodnuto rozsudkem ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013 – 69, a to v neprospěch stěžovatelky tak, že Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (přístupné z www.nssoud.cz). Je tak zřejmé, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v této fázi postrádá jakýkoliv smysl, neboť s ohledem na výsledek řízení o zmíněné kasační stížnosti je stěžovatelka povinna respektovat rozsudek krajského soudu a vydat rozhodnutí ve věci.

Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že ani v případě, nebylo-li by o uvedené kasační stížnosti v této době již rozhodnuto, důvody uvedené stěžovatelkou pro přiznání odkladného účinku neobstojí. Stěžovatelka újmu, která by jí měla vzniknout výkonem napadeného rozsudku krajského soudu, nekonkretizovala a spatřuje ji pouze v možné dichotomii rozhodnutí v případě, byl-li by rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 5. 2013 zrušen. Nicméně, samotná okolnost, že je stěžovatelka povinna respektovat rozsudek krajského soudu a vydat rozhodnutí ve věci, ani v případě eventuelního „obživení“ jejího původního rozhodnutí, nemůže znamenat nepoměrně větší újmu, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V takovém případě by totiž musel Nejvyšší správní soud přiznávat odkladný účinek automaticky všem kasačním stížnostem podaným žalovanými správními orgány, což shora citované usnesení rozšířeného senátu vylučuje. Pokud jde o argumentaci stěžovatelky, že nemůže přesvědčivě vystupovat v pozici rozhodujícího orgánu ve správním řízení, když vystupuje v postavení účastníka řízení v řízení soudním, nutno i tuto její argumentaci jako lichou odmítnout, a to ze stejného důvodu. Pokud by soud přistoupil na tvrzení, že samotné podání kasační stížnosti žalovaným správním orgánem vyjadřujícím nesouhlas s napadeným

rozsudkem může samo o sobě vést k tomu, že procesy navazující na pravomocné rozhodnutí krajského soudu ustanou až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, musel by pak automaticky přiznávat odkladný účinek každé kasační stížnosti podané správním orgánem, což jako v předchozím případě vylučuje ustálená soudní judikatura. Vzhledem k tomu, že řízení o kasační stížnosti není součástí správního řízení, nijak nebrání správnímu orgánu ve věci v jeho průběhu rozhodnout.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu